

Arrest

**nr. 41 371 van 2 april 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 197.444 van 28 oktober 2009 van de Raad van State waarbij arrest nr. 17479 van 22 oktober 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 april 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 april 2007.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juni 2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 september 2007 en op 13 december 2007.

1.3. Op 25 mei 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juni 2008 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtoun-origine te zijn. U bent geboren in Kabul, maar verhuisde in 1372 (1993-1994 volgens de Gregoriaanse kalender) naar het dorp Kai in het district Achin van de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vlucht woonde. U werkte als handelaar en rondreizend hersteller van computers en gsm's. In de zomer van 1385 (2006) ontving u een brief van de Taliban waarin u tot samenwerking met hen werd aangespoord. U overhandigde de brief aan het districtshuis. Toen u op een tweede brief van de Taliban niet reageerde, kwamen vier of vijf gewapende talibs op de derde dag van de ramadan 1385 (25 september 2006) bij uw thuis langs. Ze mishandelden u en uitten dreigementen als uw medewerking zou uitblijven. Tezelfdertijd kwam de overheid naar aanleiding van uw klacht tegen de Taliban tot de conclusie dat u bij de Taliban hoorde en trachtte u te arresteren. U besloot te vluchten. U zwierf nog twee à drie maanden doorheen Afghanistan alvorens het land definitief te verlaten. U kwam op 3 april 2007 in België aan, waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een Taskara en twee brieven afkomstig van de Taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen dermate vaag en aan elkaar tegenstrijdig zijn dat er aan uw asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo verklaart u bij het eerste gehoor dat er naar aanleiding van uw klacht volgend op de dreigbrief verschillende mensen werden gearresteerd, waaronder H.(...) G.(...) (CGVS I p.10). Tijdens het tweede gehoor ontkent u deze bewering en blijkt deze H.(...) G.(...) geruime tijd eerder gearresteerd te zijn geweest (CGVS II p.8-10). Dit is zeer bevreemdend. Ook ontkent u tijdens het tweede gehoor (CGVS II p.9) uw eerdere verklaring dat u door de Taliban gevraagd werd om reclame te verspreiden en u pas later beseftte dat het om propaganda ging (CGVS I p.9). Verder vertelt u de ene keer dan weer dat de Taliban drie dagen na de klacht bij u huis kwam, de andere keer beweert u dat er tien tot twintig dagen tussen beide gebeurtenissen zitten (CGVS I p.11, CGVS II p.8). Tijdens het eerste gehoor verklaart u vervolgens dat u een tweede klacht indiende nadat u door leden van de Taliban was mishandeld. Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak dat u onmiddellijk uw dorp ontvluchtte, kwam u op deze verklaring terug (CGVS I p.14). Dit alles is zeer eigenaardig en is niet van aard om veel geloof te kunnen hechten aan uw verklaringen. Ook slaagt u er niet in de vervolging die van de overheid uitgaat te verduidelijken. Enerzijds blijkt u tijdens het eerste gehoor niet precies te weten welke stappen er door het districtshuis werden ondernomen en stelt u dat u geen oproepingsbrieven van de overheid heeft ontvangen, hetgeen in tegenspraak is met de verklaringen die u aflegde bij Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS I p.15-16, DVZ p.3). Anderzijds reikt u bij het tweede gehoor wel concrete informatie aan over de handelingen en de beschuldigingen van het districtshuis en beweert u dat er u drie oproepingsbrieven werden gestuurd (CGVS II p.8-10). Het is eveneens opvallend dat de inhoud van de neergelegde brieven niet overeenstemt met de daarover door u afgelegde verklaringen. Zo beweert u dat één van beide voorgelegde brieven de brief betreft die u als tweede aankreeg en dat u de andere na uw vertrek ontving (CGVS II p.6,10). U omschrijft tijdens het eerste interview de inhoud van de twee eerste brieven als chantage: als u niet zou meewerken zouden ze u vermoorden (CGVS I p.10). De brief die aan de hand van zijn datum, 15 sambula 1385 (6 september 2006) geïdentificeerd kan worden als de brief die u als tweede ontving, nodigt een breed scala aan mensen in algemene termen uit tot samenwerking, zonder dat hierin wordt melding gemaakt van enige doodsbedreigingen, laat staan tegen uw persoon.

Omwille van bovenvermelde redenen dient te worden besloten dat aan uw asielmotieven slechts weinig geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

U bent een burger uit Achin-district in de provincie Nangarhar. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in dit gebied blijkt dat er in uw regio een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4§2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit Achin, uw positie en situatie in uw gebied, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in uw regio de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Gezien de manifeste bedrieglijkheid van uw verklaringen kunnen de documenten die u voorlegt bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat, in tegenstelling tot wat de Commissaris-generaal beweert, zijn verklaringen wel degelijk geloofwaardig en coherent zijn en hem daarom het statuut van politiek vluchteling moet worden toegekend, enerzijds omwille van de politieke opinies en activiteiten die hem worden toegedicht door de overheden van zijn land van herkomst, die hem beschouwen als een medewerker van de Taliban en anderzijds omdat hij vervolgingen vreest van de Taliban die hem beschouwen als iemand die niet met hem wil samenwerken en die niet heeft toegegeven aan hun druk en dreigementen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, vermits de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zijn verklaringen dermate vaag en aan elkaar tegenstrijdig zijn dat er aan zijn asielmotieven geen enkel geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat verzoeker ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de gevolgen van zijn klacht op het districtshuis, de vraag van de Taliban om reclame te verspreiden / propaganda te maken, het tijdstip van de mishandelingen door de Taliban, het feit of hij al dan niet een tweede klacht indiende, de vervolgingen uitgaande van de Afghaanse overheid en de inhoud van de ontvangen dreigbrieven. Rekening houdend met de actuele situatie in zijn regio wordt aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de hele lijn vaag en onduidelijk zijn en zijn relaas in zijn geheel genomen elke geloofwaardigheid ontbeert.

2.6.1. Vooreerst legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn voorgehouden problemen met de Taliban, problemen die, blijkens zijn verklaringen, de aanleiding zijn van de conclusie van de

Afghaanse autoriteiten dat verzoeker bij de Taliban hoorde en zij hem om die reden trachtten te arresteren.

Zoals terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing beweerde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor dat hij door de Taliban werd gevraagd om samen te werken. Verzoeker stelde dat hij aanvankelijk dacht dat hij reclame diende te verspreiden maar dat hij daarna vernam dat het om propaganda ging (administratief dossier, stuk 10, p. 9). Gevraagd tijdens het tweede gehoor hoe verzoeker wist dat hij propaganda diende te verspreiden, ontkent hij met klem dat hem dit ooit werd gevraagd. In strijd met zijn eerder verklaringen stelde hij: *“Nee, dat klopt niet, enkel gevraagd voor samenwerking omdat ik computers kende en omdat vader weet had v[an] politiek. Of anders financieel ondersteunen.”* In het verzoekschrift poneert verzoeker dat er een misverstand of een gebrekkige vertaling moet zijn geweest tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal en voert hij aan dat de woorden “reclame” en “propaganda” eigenlijk hetzelfde betekenen, *“zodat niet kan worden ingezien wat de eiser zagezegd nadien dan wel heeft begrepen (door te begrijpen dat het om “propaganda” ging), terwijl hij daarvoor dacht dat het om “reclame” ging”*. Verzoeker verduidelijkt dat hij enkel heeft willen uitleggen dat hij door de problemen met de Afghaanse autoriteiten heeft begrepen dat hij ervan werd beschuldigd propaganda te voeren voor de Taliban.

Het is de Raad niet duidelijk hoe dergelijk verweer de aangehaalde tegenstrijdigheid zou kunnen verklaren. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat het onderscheid tussen de woorden “reclame” en “propaganda” door verzoeker zelf werd gemaakt waar hij stelde dat hij aanvankelijk dacht dat de Taliban hem vroeg om reclame te maken en hij pas achteraf vernam dat het om propaganda ging. Een gebrekkige vertaling wordt dan ook geenszins aangetoond. Hoe dan ook gaat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen geen betrekking heeft op het onderscheid tussen de termen reclame en propaganda doch ligt in het feit dat hij aanvankelijk stelde dat de Taliban hem zou hebben gevraagd reclame/propaganda te verspreiden terwijl hij dit tijdens het tweede gehoor ten stelligste ontkende.

2.6.2. Voorts legt verzoeker incoherente verklaringen af over de gevolgen van zijn klacht op het districtshuis naar aanleiding van de bedreigingen van de Taliban. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor uitdrukkelijk dat verschillende mensen, waaronder H.G., naar aanleiding van zijn klacht volgend op de dreigbrief werden gearresteerd (administratief dossier, stuk 10, p. 10), terwijl hij dit in het tweede gehoor ontkende en verklaarde dat H.G. veel eerder werd gearresteerd (administratief dossier, stuk 4, p. 9-10). In het verzoekschrift argumenteert verzoeker dat zijn verklaringen in dit verband niet tegenstrijdig zijn maar dat het gaat om een eenvoudig misverstand. Verzoeker verduidelijkt dat hij enkel heeft willen aangeven dat er op een gegeven moment verschillende mensen werden gearresteerd en naar Guantanamo werden gestuurd, zoals H.G. Verzoeker vervolgt dat hij tijdens het eerste gehoor inderdaad niet gepreciseerd heeft dat H.G. reeds voordien werd gearresteerd aangezien hem die vraag niet expliciet werd gesteld. Hij heeft enkel willen duidelijk maken dat hij hetzelfde lot vreesde en heeft dit tijdens het tweede gehoor kunnen verduidelijken, aldus verzoeker.

Met dergelijke uitleg komt verzoeker niet verder dan het louter vasthouden aan één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen, hetgeen niet afdoende is om de tegenstrijdigheid te herstellen. Zo verzoeker meent dat uit het gehoorverslag niet op ondubbelzinnige wijze blijkt dat H.G. werd gearresteerd als gevolg van zijn klacht, leest de Raad in het administratief dossier het volgende: *“Wat heeft u gedaan na eerste brief? Ik heb een klacht ingediend bij het districtshuis. Gevolg van klacht? Ze hebben verschillende mensen gearresteerd. Ze werden gestuurd naar Guantanamo o.a. H.(...) G.(...). (...) Hoe op basis v[an] uw gegevens, klacht deze mensen kunnen arresteren? U kent geen namen? Ik ben daar naar toe gegaan, klacht ingediend en de klacht werd nadien bekeken. Burgemeester beslissing genomen om mensen te arresteren.”* (administratief dossier stuk 10, p. 10). Verzoeker was derhalve zeer expliciet in zijn verklaringen. Hoe dan ook beperkt de tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen zich niet louter tot het precieze tijdstip van de arrestatie van H.G. Tijdens het tweede gehoor ontkende verzoeker immers dat hij tijdens het eerste interview zou hebben gezegd dat er naar aanleiding van de eerste brief Taliban zouden zijn gearresteerd. Hij beweerde daarentegen dat er met de brief en zijn klacht niets werd gedaan doch de overheid verkeerdelijk concludeerde dat verzoeker zelf Taliban was en hém wilde arresteren (administratief dossier, stuk 4, p. 8-9).

2.6.3. Met betrekking tot de voorgehouden vervolging door de Afghaanse autoriteiten zijn verzoekers verklaring overigens allesbehalve plausibel. Zo is het niet in het minst duidelijk waarom verzoeker, nadat hij bij zijn autoriteiten bescherming zocht na bedreigingen van de Taliban, plots door deze autoriteiten zou worden verdacht en gezocht. Gevraagd naar het waarom van dit merkwaardige feit, komt verzoeker

niet verder dan de vage uitleg *“Omdat ik in een regio woon waar veel Taliban aanwezig zijn.”* (administratief dossier, stuk 14, p. 3), *“Ze hebben me verkeerd begrepen. Ze denken dat ik een van de Taliban ben.”* (administratief dossier, stuk 10, p. 14) en *“Na mijn vertrek hebben ze arrestatiebevelen gestuurd naar mijn huis gestuurd. Het kan zijn dat ze dachten dat ik Taliban was omv het communistische verleden van mijn vader. Het kan van alles zijn maar achteraf was de overheid naar mij op zoek.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Gevraagd hoe verzoeker te weten is gekomen dat de overheid naar hem op zoek is, volhardt verzoeker in zijn vaagheid waar hij het volgende stelt: *“Hoe weet u dat de regering u zoekt? Ik was drie maanden daar. Ik heb het hier en daar wel gehoord. U heeft het enkel van horen zeggen. Iedereen doet boodschappen. Familie kwam mij ook bezoeken, iedereen heeft dat gezegd. Hoe weten die mensen, familie dat? Als je een probleem hebt weet iedereen dat van elkaar. Ergens moet de informatie vandaan komen? Ze kwamen verschillende malen bij ons thuis, ze hebben naar mij gevraagd. Ze? De mensen v/h districtshuis, de Taliban ook. (...) Hebben de mensen v/h districtshuis gezegd waarom ze u zochten? Ik ben maar 1 maal naar daar gegaan. Ik weet niet wat hun antwoord was. Hoe weet u waarom u wordt gezocht? Je stelt moeilijke vragen, de Taliban die zoeken mij en ik heb ook problemen met de overheid. Weet je zeker dat de overheid je zoekt en waarom? Als ik niet zeker was zou ik niet vluchten en niet hier zitten. Waarop baseert u zich om zeker te zijn? Het is een blinde overheid. De mensen geloven alles. Ze sturen je naar Guantanamo. Ik ben heel zeker dat dat mijn toekomst zal zijn. Hoe weet u dat de overheid u zoekt en omdat u taliban bent? Ik heb het van de mensen gehoord en ik ben heel zeker.”* (administratief dossier, stuk 10, p. 15-16).

2.6.4. Ook omtrent de vorm die de voorgehouden vervolging uitgaande van de Afghaanse overheid zou hebben aangenomen zijn verzoekers verklaringen niet eenduidig. Zo stelde verzoeker bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en onderzoek op het Commissariaat-generaal dat hij wordt gezocht door zowel de gouverneur van het district als door *“de mensen van Karza”*. Verzoeker beweerde dat er meerdere opsporingsbevelen werden achtergelaten en gevraagd of hij deze documenten in handen zou kunnen krijgen, antwoordde hij *“Ik denk het wel, maar ik weet niet hoe ik contact kan opnemen met mijn familie.”* (administratief dossier, stuk 14, p. 3). Geconfronteerd met deze verklaringen tijdens zijn eerste gehoor voor het CGVS stelde verzoeker *“Dat klopt niet. Ze hebben mij zo maar gezocht dat ben ik zeker. (...) Ik bedoelde toen misschien oproepingsbrieven v[an] Taliban want de overheid komt bij je thuis en zegt er is een arrestatiebevel.”* (administratief dossier, stuk 10, p. 16). In tegenstelling tot wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, maakt verzoeker op dat ogenblik geen melding van het feit dat er een dergelijk arrestatiebevel werd afgeleverd maar verklaarde hij enkel dat hij zeker was dat er naar hem werd gezocht, ook al had hij dat enkel hier en daar gehoord. Tijdens het tweede gehoor beweerde verzoeker dan weer dat er wél arrestatiebevelen naar zijn huis werden gestuurd (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Gelet op het geheel van deze vage en incoherente verklaringen kan niet het minste geloof worden gehecht aan de beweerde vervolging door de Afghaanse overheid.

2.6.5. Tot slot merkt de Commissaris-generaal terecht op dat verzoeker tijdens het eerste gehoor beweerde dat de Taliban drie dagen na het indienen van de klacht bij hem thuis langs kwam (administratief dossier, stuk 10, p. 11), terwijl hij tijdens het tweede gehoor verklaarde dat er tien tot twintig dagen tussen beide gebeurtenissen zaten (administratief dossier, stuk 4, p. 8). In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dat de Taliban drie dagen na zijn klacht bij hem thuis kwam maar stelt hij dat de bestreden beslissing uit het oog verliest dat de Taliban verschillende keren zijn langsgekomen. Zo zou de Taliban ook nog tussen de tien tot twintig dagen later nog eens zijn langsgekomen maar op dat moment zou verzoeker reeds gevlucht zijn. Verzoeker betoogt dat hij enkel heeft willen aangeven dat de Taliban na hun eerste bezoek nog verschillende keren van zich hebben laten horen door langs te komen en dreigbrieven onder de deur te steken. Dergelijk verweer kan geenszins overtuigen. Uit de gehoorverslagen blijkt immers ontegensprekelijk dat verzoeker zelf een duidelijk onderscheid maakt tussen de dreigbrieven die de Taliban zou hebben verstuurd en hun eerste en tevens enige bezoek bij hem thuis (administratief dossier, stuk 10, p. 11-12 en stuk 4, p. 6-8).

2.6.6. Dat verzoeker niet weet wat het Commissariaat-generaal bedoelt met de term “klacht” is niet ernstig en mist overigens feitelijke grondslag. Verzoeker heeft immers zelf verklaard dat hij naar aanleiding van de dreigbrief die hij had ontvangen een eerste keer klacht is gaan indienen bij het districtshuis, dat hij dit gedaan had omdat hij er op rekende dat de Afghaanse autoriteiten hem zouden beschermen, en dat er vervolgens verschillende mensen gearresteerd werden (administratief dossier, stuk 10, p.10). Bovendien blijkt verzoeker heel goed te weten wat er gebeurt als een bewoner langsgaat bij het districtshuis (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Het is derhalve duidelijk dat verzoeker, ongeacht zijn opleidingsgraad, aan het begrip “klacht” bepaalde gevolgen en verwachtingen verbindt die gelijkaardig zijn aan deze die doorgaans in de Westerse samenleving worden gehanteerd.

2.6.7. De twee door verzoeker neergelegde brieven van de Taliban doen geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen. Aan voorgelegde documenten kan immers slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Zij kunnen op zich niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas te herstellen.

2.7. De Raad besluit dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat de asielzoeker een beperkte opleidingsgraad heeft doet geen afbreuk aan deze overwegingen. Er kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat belangrijke gebeurtenissen in iemands leven en zeker de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst, in het geheugen gegrift staan zodat deze persoon daar achteraf een coherente beschrijving van kan geven. In acht genomen wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekers vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten elke geloofwaardigheid en aannemelijkheid ontberen.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toekent en dat er in het administratief dossier geen reden voorhanden is om dit onderdeel van de bestreden beslissing te hervormen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,
dhr. W. MULS,
mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER